

Vildsvinsjakt på Beateberg

Ett par goda jaktkollegor och vänner möts upp vid 16.00 tiden hos Arne Håkansson på Beateberg en vardagskväll i slutet på april. Vakjakt på vildsvin står på menyn och om vi är förväntansfulla innan, späds detta på under den sedvanliga fikan då Arne berättar att han kvällen innan såg en stor galt på en av åtlarna. Vi ordnar passfördelningen och övriga tre kollegor Oscar, Erik och Henrik intar sina pass redan vid 18.00 tiden. För min egen del innefinns sig inte den rätta känslan efter en lite tyngre dag på arbetet. Arne och jag åker runt marken och tittar på en del rådjur och några vackra älgar, det är verkligen underbart ute i naturen. Klockan drar sig mot 19.00 och jaktkänslan börjar så smått inta kroppen, det är verkligen någonting visst med den känslan. Min tilltänkta vakplats/ torn ligger helt klart fel i vind i förhållande till åteln, varför vi snabbt beslutar om att jag skall sitta på marken mellan några höbalar endast cirka 10 meter från foderplatsen. De finns såklart andra torn/vakplatser att välja på, men galten som var synlig kvällen innan visade sig just här, varför valet är enkelt. Cirka 19.15 är jag på plats och lugnet innefinns sig ganska snart. Vädret är underbart, skogen är full av sång där både tranor och sångsvan ger sitt bidrag till konserten. Foderplatsen är belägen mellan en tät storskog och en mindre skogsholme i en åkerkant. Det är förutom en åtelplats också en helt naturlig viltväxel för skogens alla djur i sin jakt på föda eller skydd. Då jag nu inte kunde sitta i det tilltänkta tornet utan på backen, tvingas jag titta 90 grader till höger respektive till vänster för att ha koll över både holmens respektive storskogens växlar. Bakom min rygg finns en större åkermark som jag endast täcker med ögonvrån då jag vänder mig mot skogsholmen. Det blir otroligt ansträngande/påfrestande att vrida och vända på sig då det måste ske så försiktigt att det inte stör eventuella grisar på väg fram. Klockan drar sig mot 20.00 och jag har en underbar närvaro av 10(!) olika rådjur, varav en mycket stor bock som helt klart mäter medalj. Han betar sig närmare och närmare och är helt klart inom skotthåll på cirka 120 meter när ett skott plötsligt klyver den tilltagande tystnaden. Henrik på grannpasset medelar via sms att han skjutit på en lite större gris som han uppskattar till runt 90-100 kg. Han bedömer att skottet tagit där det skall, men säker kan man dock aldrig vara. För att komma till Henriks pass måste man passera grusvägen förbi min åtel och därmed kanske störa eventuella djur. Normalt sätt brukar det alltid vara jag som bryter min jakt för att hjälpa andra vid skottplats undersökning etc. Denna gången kommer dock Henrik och jag överens om att vänta tills det blivit för mörkt på min plats innan någon bil bör passera, mycket uppskattat. Klockan är nu säkerligen runt 20.15 innan allt smsände är koordinerat och klart. Fåglarnas sång avtar allt mer och det börjar så smått skymma. Den sista timmen skall förvaltas väl, alla sinnen sätts på helspänn, hörselskydden skruvas upp på full effekt, munnen fuktas med lite vatten. Cirka 20.40 uppfattar jag i ögonvrån någonting ganska stort och mörkt i åkerkanten snett bakom det tilltänkta tornet. Jag hinner inte avgöra om det är älg eller gris men helt klart är det för stort och mörkt för att vara rådjur. Andehämtningen ökar, pulsen slår snabbare och munnen blir alldeles torr. Full uppmärksamhet mot skogsholmen och jag gör mig skjutklar, det är underbart spännande - kan det vara galten från igår? Ett par minuter går och ingenting händer, det är alldeles tyst. Jag sitter med kroppen vriden i 90 graders vinkel i förhållande till åtelplatsen när jag plötsligt ser en mycket stor gris bryta igenom slyet ytterligare till vänster, dvs snett bakom mig. Jag ser det otroligt grova bogpartiet och bedömer direkt att det är en större galt som travar över åkern. Jag vrider runt kroppen och får ett fint stöd för armbågarna mot balarna, grisen fångas in i zeiss kikaren som är inställd på lägsta förstoringen. Jag sveper igenom djuret och släpper skottet strax nedanför trynet. I skottet kastar galten runt och sätter av i full galopp tillbaka mot skogsholmen som den kom ifrån. Jag hinner inte tänka, allting sker automatiskt och förmodligen via ryggmärgen - snabb repetering och svinga igenom. Galten har full fart när skott nummer två släpps vilket jag håller en bra bit framför och lite lågt i förhållande till trynet. Ingen reaktion och galten uppslukas av mörkret

bland träden, allting blir helt tyst. Vad hände? Hur gick det? Jag vevar den korta sekvensen om och om igen. Någon träffreaktion? Markerade galten? Hur jag än vrider och vänder på det, så kan jag inte säga att jag noterade någonting som tyder på träff. Tilläggas kan att jag skjuter med en Sauer 202 i kaliber 9,3x62 med 18,6 grams Oryxkulor, dvs en anseilig anslagsenergi. Jag bedömer avståndet till cirka 70 meter vid första skottet och kanske något längre vid det andra. Jag meddelar Arne och beställer fram eftersökshundar samt att vi beslutar oss för att invänta dessa innan någonting annat sker, ref. skottplatsundersökning och dylikt. Henrik har under tiden meddelat att han funnit sitt påskjutna djur liggande endast 5 meter in i skogen. Jag blir upphämtad och hjälper till med den "klara grisen". Vi baxar den ut och upp på flaket för vidare transport till ladan. Vi hänger upp och väger grisen, en galt på 85 kg, dvs en mycket anseilig gris. Klockan drar sig mot 22.00 innan eftersökspatrullen infinner sig, Jonas på grannmarken med två plotthundar. Det är nu alldeles mörkt och någon skottplats är omöjligt att finna då åkern dessutom är alldeles hård. Hundarna tas fram ur bilen och vi finner omgående utspåret alldeles i skogskanten. Det ligger en droppe blod i ett litet dike, det är allt. Klövspåren är stora och en viss oro infinner sig. Tilläggas skall att Jonas under höstsäsongen 2007 blev attackerad av en galt som rispade upp honom ganska allvarligt. Vi inser att största försiktighet är att iaktaga. Jonas selar på en av plottarna som jag tar i midjesele och inleder spårningen. Med oss är en av de andra kompisarna, Erik. Vi tar oss mycket sakta och försiktigt fram i tät vegetation och det är komplett mörker. Pannlampor och en kraftigare halogenlampa hjälper oss dock avsevärt. Endast några få bloddroppar här och där, vi blir mer och mer modstulna och osäkra. Jag själv "vevar" skottet åter och återigen, hur stor var galten..ingen träffmarkering...9,3x62..18,5 gram bly x2.. endast lite blod.. Plötsligt stannar "min" spårande plotthund upp och markerar kraftigt 90 grader höger, det är den flanken som Erik täcker med skjutklar studsare. Efter en snabb överläggning beslutar Jonas som ansvarig för eftersöket att släppa plotthund nummer två. Den rusar ut i mörkret och det är nu så spännande att man verkligen kan tala om "känna nerverna utanpå kläderna" Efter cirka 15-20 sekunder hörs ett fasligt liv i den riktningen som spårhunden pekade, alla är fullständigt beredda. Plötsligt blir det helt tyst, vad händer? Var det galten? Ligger den? Gick den undan? Efter ytterligare en minut ser vi den lösa hundens röda blinkande halsband rörande sig upp och ned, men dock på samma plats. Jonas fastslår att galten ligger men att vi förtstat skall vara extremt försiktiga. Vi rör oss mycket långsamt och sakta fram mot hunden..20, 15, 10, 5 meter och helt plötsligt ligger den där - helt osannolikt stor, det är helt förlösande. Alla tre jublar hej vilt och fullständig glädjefnatt utbryter, Jonas är nog lika glad som mig då han bedömer att det är samma galt som rispade honom hösten som gick. Helt utmattade av anspänningen, klockan är nu cirka 23.00 och det tog oss cirka 1 timme att forcera oss ungefär 70 -80 meter in i skogen. Marken lutar ganska kraftigt utför och vi tre starka karlar sliter fruktansvärt med att släpa ut galten till åkern, den är verkligen helt enorm. Efter mycket slit och släp hänger nu grisen i ladan och vågen tynger ned till 172 kg. En helt enorm upplevelse som jag aldrig kommer att glömma, en frilevande storgalt. Betarna visar sig hålla bronsmedalj och 112,9 poäng. Tilläggas kan att skotten satt där de skulle dvs genom lungorna. Kulorna satt inborrade i "pansarplåten" på respektive sida, dvs inget genomskott.